

Menneskenes Børn, dyngede sig op i Lader og Stalde, fyldte Klosterkælderne og Herregaardenes Forraadskamre med solid Slagtemad og honning-sødet Øl for tilsidst at samle sig som Spæk og tykt Blod bag Munkekutten og Ridderens blankskinnende Harnisk. Og se, da den fromme Klosterbroder havde faaet Spæk paa Nyrerne, grebes han af kødelige Anfægtelser. Han fik Trang til at gifte sig, han følte det sluttelig som sin ligefremme Kristenpligt at blive Familjefader og uden alt Sværmeri dele Livets Goder med de andre Adamssønner. Kirken blandede Blod med det borgerlige Samfund. Ud af den grove Bodsdragt med Sandalerne og det haarde Hampereb fremtraadte som af et Puppehylster den første Pastor Sidenius med den brusende Pibekrave og den store Børneflokk. Samtidig faldt ogsaa Herremanden mere og mere til Ro i den borgerlige Samfundsorden. Med sin nedarvede Velstand, som gavmilde Love beskyttede, fristedes han stadig mindre af Eventyret og det ubekvemme Krigerliv. Vikingernes Ætling var bleven Studehandler og stoltserende Landjunker med Fløjlsbukser og brammende Fjerbusk over Hatten. Stor og kødtung, svulmende af uforbrugt Kraft, red han frem paa sin fjertende Ganger som et Billede paa den hjemlige Muldjords Velsignelser.

Det var Mænd som Hr. Lave Eskesen Brok, der laa i Kiv og Proces med det halve Jylland, eller som hin Ridder Oluf Pedersen Gyllenstjerne, hvem hans egne Søstre, Fru Elsebe og Jomfru Lene, tilsidst forklagede ved Viborg Landsting „for den store Forfang og Uret, han gjorde dem, i saa Maade, at han slog og jagede dem og deres Folk med Vaaben og dragne Sværd og slog deres Huse om og tog deres Gods voldeligen fra dem,“